

Veronika Matysová

Příběhy pavoučka Alfonse

Ilustrace Jitka Římánková

 GRADA®

Veronika
Matysová

Příběhy pavoučka Alfonse

Ilustrace Jitka Římánková

Grada Publishing

Žil byl v odřeném kufříku na dně skříně u starého účetního na jednom pražském předměstí pavouček Alfons.

Když se tam přistěhoval, zastavil se na stropě uprostřed pokoje a zamyšleně se rozhlížel. Náhle pod sebou zaslechl dobromyslný mužský hlas: „Kamaráde, koukej si někam zalézt, než tě bytná vymete!“

Chvilí mu trvalo, než pochopil, že to patří jemu. Pak si ale představil zlou bytnou s koštětem, vzal všech osm nožiček na ramena a rozběhl se po zdi dolů. Prolezl škvírou pod dveřmi obývacího pokoje

do nevelké, temné místnosti, kde se konečně cítil bezpečně. Když se dostatečně vydýchal, zalezl si do vysoké rozvrzané skříně a zavrtal se do potrhané podšívky koženého kufru, jenž mu byl od té doby domovem. Pokud měl k večeru hlad, vylezl ven a utkal si pavučinu v rohu skříně. Ta se jen hemžila moly, a tak měl od té doby o zásoby postaráno.

Dny poklidně plynuly jeden za druhým, dokud nenastal ten osudný obrat, po kterém už nikdy nic nebylo jako dřív.

Jednou – shodou okolností den před Štědrým dnem – se s vrzáním otevřely dveře šatní skříně a kdosi vytáhl kufr i s Alfonsem ven. Byl to ten dobromyslný starý účetní, který jej po příchodu sem varoval před nebezpečím. Starý pán sfoukl z víka kufru léta usazovaný prach a odnesl zavazadlo do obýváku.

Alfons sedící v podšívce se třásl strachy. Báł se třeba jen vystrčit hlavu. Účetní položil kufr na nízký stolec a začal do něj balit oblečení a další předměty jako fotoaparát či holicí potřeby. Na stará kolena se rozhodl vyrazit za ušetřené peníze na cestu kolem

světa. Byl to jeho vytoužený vánoční dárek, který nadělil sám sobě.

Než se Alfons nadál, nesl se v odřeném kufru do taxíku a mířil na letiště. Netušil, co ho tam venku čeká. Když pak ujížděl na po pohyblivém pásu v odbaveném kufru, na který kdosi připevnil cedulku s nápisem „Berlín“, byl už jeho strach tak velký, že ho nemohl dále snášet. Zavřel oči a zcela se odevzdal milosrdnému spánku.

Alfons se probudil a všude kolem panovalo známé ticho. Že by byl zpátky ve svém kumbálu a celé to byl jen zlý sen? Rozhodl se zkusit štěstí a vylézt z podšívky. Vykoukl skulinou pod víkem kufru a oslepilo jej světlo.

Okamžitě poznal, že doma rozhodně není. Obklopovaly ho samé neznámé věci. Trochu jej uklidnilo, když spatřil starého účetního, jak si váže u zrcadla kravatu a u toho si spokojeně píská jednoduchou melodii.

Účetní si náhle na něco vzpomněl a přikročil ke kufru. Bylo to tak nenadálé, že se Alfons neměl

čas schovat do podšívky. Jen tak tak se stihl stře-
hlav vrhnout mezi ponožky, když se víko kufru
otevřelo a účetní se v něm začal přehrabovat.

Alfons ani nedutal, ale došlo na nejhorší – po-
nožková střecha nad jeho hlavou se rozhrnula a on
uslyšel: „Starý brachu! Ty jsi tu taky? No to je pěkné!
Vítej na cestě kolem světa. Už nejsme v Čechách.
Zastávka první – Německo!“

Čekal, že ho účetní z kufru vyžene, ale nic takové-
ho se nestalo. Starý pán věřil, že pavoučci přinášejí
štěstí, a proto uvítal, že jej Alfons bude na cestách
doprovázet. Vytáhl z kufru staříčkový fotoaparát, jaké

už se nepoužívají, a navlékl si jeho řemínek kolem krku. „Jdu na procházku, měj se tady hezky!“ pronesl účetní a odešel z hotelového pokoje. Víko kufru nechal otevřené.

Alfons chvíli přemítal, co dělat, když se ta otázka vyřešila sama – zakručelo mu v bříšku. Bude si muset udělat pavučinu. Rozhlížel se kolem sebe, kde by tak bylo nejvhodnější místo. Spatřil vysokou šatní skříň, kterou dělily od zdi asi dva centimetry. Skvělé. Rovnou tam zamířil.

Už už se pustil do práce, když nad sebou uslyšel zdvořilé odkašlání a seriózní hlas pronesl: „*Entschuldigung*. Pardon. A ty jsi kdo?“

Škubl sebou a zvedl hlavu. Vysoko nad ním, až u stropu, seděl v husté pavučině jiný pavouk. Pavučina byla úhledná, bezchybně utkaná a nebylo v ní zachycené jediné smítko. Bylo zjevné, že její majitel pečlivě dbá na pořádek.

„Já – jsem tu jen na návštěvě – nechtěl jsem překážet,“ vykoktal ze sebe Alfons.

Druhý pavouk se k němu spustil na vlákně. „*Nein, nein*, nepřekážíš,“ prohlásil. „Naopak. Lidé se tady

střídají pořad, ale pavouk se tady ubytoval poprvé. Já to musím vědět, protože tady bydlím už dlouho. Konečně si můžu s někým popovídat. Odkud jsi přijel a jak dlouho tady zůstaneš?“

Alfons pokrčil rameny. „Nevím, nezáleží to na mně, ale na mém člověku. Přijeli jsme z Čech. Jsme na cestě kolem světa,“ dodal důležitě to, co mu předtím prozradil pan účetní, i když sám si pod tím neuměl nic moc představit.

Druhý pavouk pokýval hlavou, jako by takové věci slýchal každý den. Natáhl k němu nožku a pronesl: „Promiň, zapomněl jsem se představit. Jmenuju se Spinner. To v němčině znamená *prádelník*, abys věděl. Jako že spřádám sítě,“ upřesnil vážně.

„Nepovídej,“ neodpustil si Alfons. „Fakt to dokážeš?“

Spinner se na něj zadíval nechápavě. „Jistěže ano, ty snad ne?“

„To byl vtip,“ podotkl Alfons. Pochopil, že jeho nový známý nemá smysl pro humor. „Já jsem Alfons,“ dodal, aby zamluvil nepříjemnou situaci.

Spinner mu nabídl mouchu, kterou měl pečlivě uskladněnou na okraji své sítě, a Alfons se do ní

hladově pustil. Mezitím jeho hostitel pronesl: „*Ja, ja*, přijel jsi ve správný čas na správné místo. Vánoce, to je pravá oslava pavoučího dědictví!“

Alfonsovi chvíli trvalo, než mu došel význam Spinnerových slov. Zvedl hlavu od tučné mouchy a vydechl udiveně: „Pavoučího dědictví? Proč?“

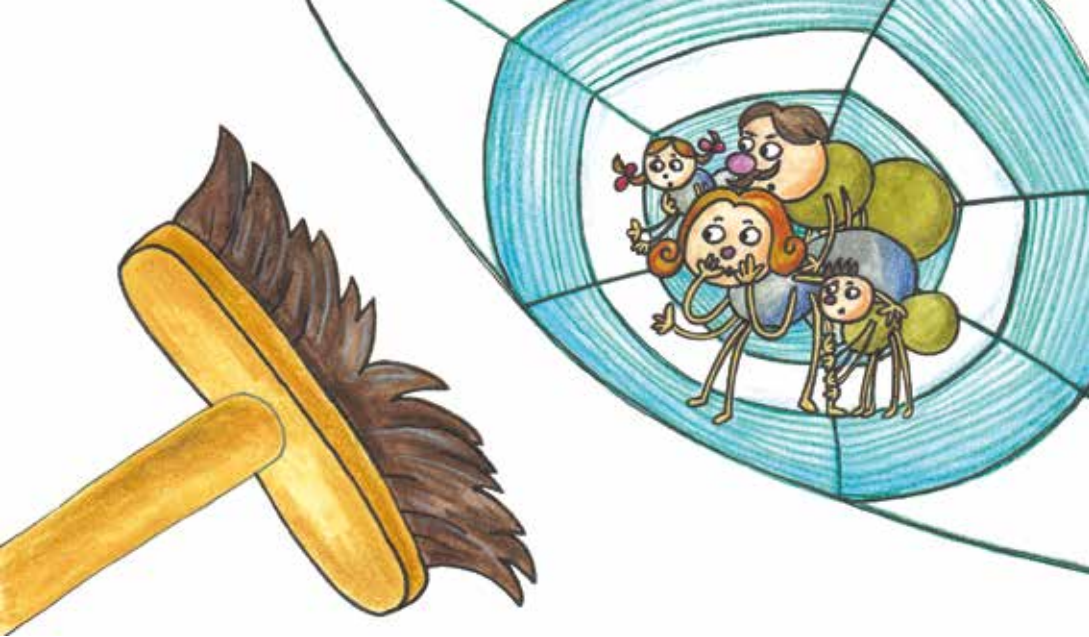
„Copak jsi nikdy neslyšel, jak pavouci přispěli k oslavě Vánoc?“

Alfons zavrtěl hlavou.

„*Unglaublich!* Není možná!“ prohlásil Spinner. „U nás ten příběh zná každé malé pavouče! Já ho navíc znám naprosto přesně, protože můj prapraprapradědeček u toho byl osobně. Jmenoval se Stipp. U nás v rodině se to traduje už po staletí, maminky nám o tom vyprávějí před spaním, abychom na to nikdy nezapomněli,“ líčil důležitě. (Už nedodal, že totéž by vám tvrdil kterýkoli tamní pavouček, kdybyste se ho zeptali.)

Když viděl, že Alfonse plně zaujal, začal vyprávět.

Žila byla chudá hospodyňka v malém domku na okraji jedné zapomenuté vesničky. Měla tři děti, které se moc těšily na Štědrý den. I v jejich chudé

domácnosti bylo v ten den všechno slavnostní. Maminka napekla cukroví a chystala se pečlivě vysmýčit celý dům, aby nikde nezbylo jediné smítko ani zrnko prachu.

Pavoučí rodinka žijící v husté pavučině v rohu u stropu pozorovala velký vánoční úklid se vzrůstajícím znepokojením. Hospodyňka se zručně oháněla koštětem a bylo stále jasnější, že za své vezme i jejich obydlí. A nemýlili se. Přistoupila k nim s koštětem a začala volat: „Kšá! Kšá! Klidte se odsud, nebo vás vymetu na mráz!“ Na víc nečekali a rozběhli se pryč.

Představ si to, pozastavil se Spinner nad svým vlastním vyprávěním. Taková nespravedlnost! Jako bychom tam nemohli zůstat! My, pavoučci, mnohem ušlechtilější než hmyz – prostě nadhmyz! Rozohnil se, ale pak se vzpamatoval a podotkl už zase klidně: Ale to jsem odbočil! A vyprávěl dál.

Pavoučí rodinka – rozuměj, můj praprapraprapradědeček Stipp a ostatní, vyhledali útočiště na půdě domku. Bylo to jediné místo, jemuž se velký vánoční úklid vyhnul. Pro pavoučky to byl ideální příbytek. Zjistili, že je tam docela velká pavoučí kolonie.

V kolonii měl hlavní slovo nejstarší pavouk, kterému všichni přezdívali Dědek. Vyhublé tělíčko mu pokrývaly krátké šedivé štětinky. Srdečně pavoučí rodinku z přízemí uvítal a aby dal najevo, že ví, jak se dole věci mají, zeptal se: „Už je ozdobený stromeček?“

Nově příchozí se na něj zadívali nechápavě.

„Na Štědrý den se vždycky zdobí vánoční stromeček,“ vysvětloval Dědek. „Je to prý obrovská krása.“

„Nic takového jsme neviděli,“ zavrtěl hlavou Stipp.

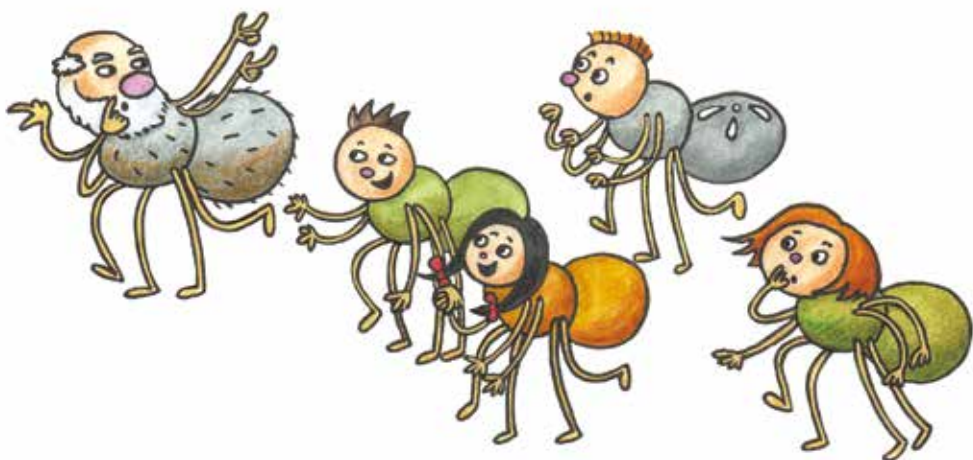
Netušili, že zatímco si povídali, dokončila hospodyňka úklid. Sněhl se soumrak a nastala noc. Paní domácí uložila děti do postýlek a vyprávěla jim pohádku. Když se ujistila, že usnuly, vydala se ven uříznout stromeček. Protože neměla peníze, aby svým dětem nakoupila dárky, chtěla alespoň, aby měly ten nejkrásnější vánoční stromek, jaký kdy kdo viděl. Postavila jej ve světničce a ozdobila ho ovocem, oříšky i cukrovím, které sama napekla. Ujistila se, že stromečku nic nechybí a odešla také spát.

Mezitím na půdě pavoučci horlivě rokovali.

„My chceme ten stromeček vidět!“ dožadovali se mladí.

„Je to moc nebezpečné,“ nesouhlasili starší a zkušenější.

Dědek, nejstarší a nejmoudřejší z nich, se však přidal na stranu mladých. „Žijeme jen jednou. To riziko za to stojí. Kdo jde se mnou?“ nadhodil a odhodlaně zamířil ke škvíře pod dveřmi. Za sebou slyšel stovky párů drobných nožek. Nikdo z kolonie si nechtěl nechat ten zážitek ujít.

Pod rouškou tmy se pavoučci tiše plížili ze svého útočiště na půdě po schodech dolů. Našlapovali všichni na všech osm nožiček velmi opatrně, aby se neprozradili, když mířili v těsném zástupu přes rozlehlou podlahu předsíně. Konečně se ocitli na prahu světničky. Podlezi škvírou pod dveřmi a jejich očím se naskytlá skvělá podívaná.

Uprostřed světnice spatřili stát nádherně ozdobený vánoční stromeček. Natolik je to ohromilo, že se k němu rozběhli a začali šplhat po kmeni nahoru, aby si všechno prohlédli zblízka. Houпали se z větve na větev a vesele u toho výskali. Konečně svou zvědavost uspokojili a zamířili zpátky do bezpečí své půdy.

+

Avšak ouha! Neuvědomili si, že po sobě zanechali nepřehlédnutelné stopy. Po jejich skotačení nyní celý stromek pokrývaly pavoučí sítě!

Vtom se ve světničce objevil Ježíšek, který přišel zkontrolovat, zda je všechno připravené na Štědrý den. (U nás v Německu se mu vlastně říká Otec Vánoce neboli *Weihnachtsmann*, ale tím tě nechci zatěžovat, vysvětloval Spinner učitelským tónem. Jak si Alfons všiml, Spinner velmi rád poučoval.)

Tak tedy vtom se tam objevil Ježíšek. Viděl, že celý stromeček halí šedé pavučiny. Uvědomil si, že děti budou velmi zklamané, a co teprve jejich maminka, která se se vším tak pečlivě chystala! Ježíšek proto neváhal a přeměnil pavučiny na třpytivé stříbro.

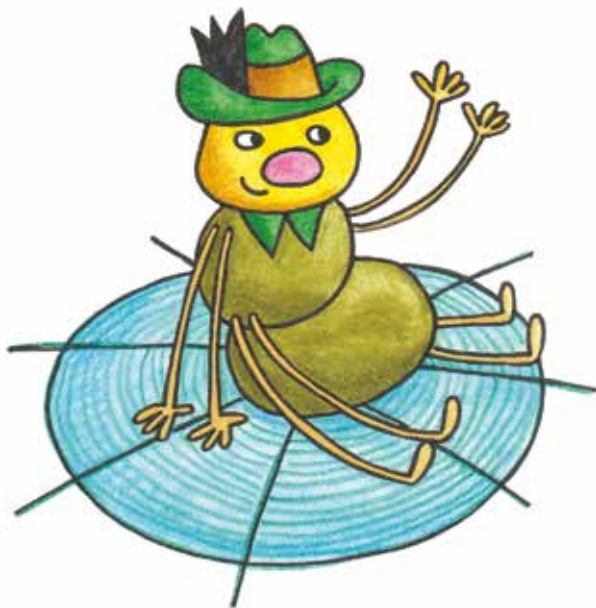
Když se děti o vánočním ránu probudily, utíkaly do světnice a spatřily vánoční stromek lesknoucí se v ranním sluníčku. Jejich radost neznala mezí. Ještě nikdy takovou nádheru neviděly.

A jejich maminka pochopila, že se té noci u nich odehrál zázrak. Od té doby lidé na počest pavoučků zdobí stromeček třpytivými stříbrnými řetězy všude na světě.

Spinner se odmlčel a Alfons udiveně prohlásil: „Vždyť i u nás v Čechách se na stromeček dávají stříbrné řetězy! Nikdy mě nenapadlo, že to jsou vlastně postříbřené pavučiny!“ Díval se na Spinnera rozzářenýma očkama. „Děkuji ti za krásný příběh! Budu ho vyprávět svým dětem, až jednou budu nějaké mít, a nikdy na tebe nezapomenu!“

„Rádo se stalo,“ pronesl vážně Spinner a nabídl mu, aby si utkal pavučinu vedle té jeho. Příjemným povídáním za šatní skříní strávili několik dalších dní, než se jednoho dne z pokoje ozvalo: „Starý brachu, kdepak jsi? Odjíždíme!“

„Už musím jít!“ vyskočil Alfons ze své pavučiny, rychle se rozloučil se Spinnerem a utíkal ke kufru.

„Tady jsi,“ zaradoval se účetní. „Už jsem si myslel, že ses tu rozhodl zůstat. To bys ale o moc přišel, starý brachu. Naše cesta teprve začíná! Teď zamíříme na sever Evropy, do Skotska. A abychom to měli zajímavější, tentokrát pojedeme vlakem!“

Dřívější pecivál Alfons pomalu přicházel dobrodružnému životu na chuť a svou novou roli cestovatele si začínal užívat. Zastávka v Německu byla moc zajímavá, co je asi čeká ve Skotsku? Starý pán Alfonsovi vysvětlil, že Skotsko je součástí Velké Británie – od začátku osmnáctého století, kdy se spojilo s Anglickým královstvím.

Zatímco si pavoučí cestovatel spokojeně hověl v podšívce kufru, vlak vjel do tunelu pod kanálem spojujícím evropský kontinent s britskými ostrovy a vynořil se na britské pevnině. Nechal za sebou Londýn a pokračoval do Edinburghu, hlavního

města Skotska. Krajina byla stále divočejší a starý účetní si vychutnával výhled z okna, zatímco Alfons líně podřimoval. Probudil se opět v hotelovém pokoji, když cvakla přezka na kufru a účetní se začal převlékat, než vyrazí za místními pamětihodnostmi.

Alfons se vysoukal z podšívky a rozhlížel se po pokoji. Pohledem hledal nejvhodnější místo, kde by si mohl utkat pavučinu. V pokoji bylo chladno a jeho pohled okamžitě přitáhlo topení. Zamířil k němu a už už se chystal pustit do práce, když uslyšel odkudsi z dálky: „To bych nedělal. Vymetou tě uklízečky, budou tady každou chvíli.“

Škubl sebou a otočil se za hlasem. Nikoho však neviděl.

„Jsem pod postelí,“ uslyšel znovu ten hlas, trochu protáhlý a líný. „Tohle je jediné místo, kam se nikdy nedívají a kde je celkem teplo,“ vysvětlil mu hlas.

Alfons slezl z topení a vydal se přes pokoj pod postel. Když byl pod ní, spatřil nad sebou hustou pavučinu a z ní na vlákně visícího jejího majitele. Něco jej na něm zarazilo – připadalo mu, že má na sobě sukni utkanou z jemných vláken. Ale ptát se na to nechtěl.

„Děkuju za varování,“ pronesl Alfons. „Můžu si tedy udělat pavučinu tady? Mám už hlad. Jmenuju se Alfons a jsem tady jen nakrátko. Přijel jsem z Čech, jsem na cestě kolem světa.“

„Můžeš,“ svolil pavouček v sukni. „Nabídl bych ti něco, ale to víš, sám mám málo,“ prohlásil. „Já jsem Carran. Je to zkrácené z *carran-mig*, což tady u nás znamená jednoduše pavouk.“

„Ty – ty nejsi holka?“ zeptal se Alfons opatrně. Nechtěl svého nového známého urazit.